

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/201/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204737
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204737.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Natálie Čekanovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 6C/295/2012 - 113 zo dňa 17. februára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ním podanej ústavnej sťažnosti a vo veci samej rozhodol tak, že žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 125 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 291,35 Eur z titulu nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 25.05.2011 požiadal exekútor exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 31.08.2011 exekučný súd túto žiadosť zamietol. Rozhodnutie vo veci samej súd prvého stupňa odôvodnil aplikáciou § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zák.č. 514/2003 Z.z. ako aj § 103, § 104 ods. 2 a § 154 ods. 1 O.s.p. a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené priedahy v exekučnom konaní, dospel k záveru, že k týmto nedošlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 platného v čase začatia exekučného konania, stanovoval 15-dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, pokiaľ súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia než vydanie poverenia totiž platila všeobecná povinnosť súdu konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných priedahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu. V danom prípade o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol exekučný súd v primeranom čase, keď poverenie na vykonanie exekúcie nevydal. Keďže vecný základ nároku žalobcu bol nedôvodný, nakoľko žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu, bolo bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, je výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom súdu a škodou žalobcu. Pre úplnosť uviedol, že žalobca nepreukázal, výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi, na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden

dôkaz a škoda nevyplýva ani z exekučného spisu. Konštatoval, že žalobca založil do jedného z konaní v obdobnej veci (6C/109/2012) znalecký posudok č. X/XXXX vypracovaný znalcom doc. E. J. H. R., J., ktorú skutočnosť, považoval v konaní o náhradu škody za právne bezvýznamnú, pretože - rozhodnutie o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie nebolo doposiaľ zákonným spôsobom zrušené ani zmenené pre nečinnosť žalobcu, ktorý v exekučnom konaní nepodal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. Postup exekučného súdu a ním vydané rozhodnutie (ako akt aplikácie práva - tak vnútroštátneho, ako aj práva Európskej únie - na konkrétne skutkové okolnosti daného exekučného konania), treba považovať za správne a zákonné a v žiadnom prípade nemožno v konaní o náhradu škody posudzovať zákonnosť alebo nezákonnosť tohto rozhodnutia. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal žalobca v tejto veci podať, vyplýva, že žalobca mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Žalobca však v tomto konaní takýto dôkaz nenavrhol, aj napriek tomu, súd konštatoval, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prietahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu a o prípadnom nezákonnom rozhodnutí môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Žalobu ako nedôvodnú zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov, že: v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tento zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. hoci žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tomto poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Je názoru, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu SR ku koncepcii spravodlivého súdneho konania, v zmysle ktorej kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejme, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, takže bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode,

ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd prvého stupňa odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. V konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď zistil, že o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase. Pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd stotožňuje s právnym posúdením veci, a s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje.

Žalobca založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 25.05.2011, pričom konanie začalo dňa 14.04.2011. O predmetnej žiadosti rozhodol súd dňa 31.08.2011 tak, že poverenie na vykonanie exekúcie nevydal a žiadosť zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca nepodal odvolanie, takže uznesenie exekučného súdu č.k. 4Er 564/2011-12 zo dňa 31.08.2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2011.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia začína plynúť od doručenia žiadosti a poverenie pre súdneho exekútora, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Odvolací súd k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu v exekučnom konaní, podotýka, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia (za stavu, kedy právny predpis v tomto čase v sebe nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia) nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že na to, aby sa bolo možné zaoberať samotnou skutočnou škodou, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., čo v danej veci nebolo preukázané, ani zistené súdom prvého stupňa z obsahu písma 4 Er 564/2011.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premisí okresný súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

K jednotlivým odvolacím námietkam, odvolací súd dodáva, že nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Námietka žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v danej veci bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp.zn. 4NcC/467/2012-15, tak, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svitana, PhD. nie je vylúčený z jej prejednávania a rozhodovania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Tento názor zaujal NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 102/2013 zo dňa 11.03.2013, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a preto námietku žalobcu v odvolaní považuje za nedôvodnú.

Odvolací súd považoval za nepravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom a nepoučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neobstoja. Písomné vyjadrenie žalovaný k podanej žalobe bolo súdom prvého stupňa doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2013, keď termín pojednávania bol v prejednávanej veci určený na deň 24.06.2013. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. bolo opätovne dané na pojednávaní dňa 17.02.2014, kedy súd o veci rozhodol.

Odvolací súd nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31.12.2012) § 3 ods. 1 písm. d, g, § 4 ods. 1 písm. a bod 1, § 9 ods. 1,2, vec nesprávne právne posúdil, správne na rozhodnutie o veci aplikoval ust. § 44 ods. 2 Ex. Poriadku a Zákona č. 514/2003 Z.z. preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Správna je aj tá časť výroku napadnutého rozsudku, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh na prerušenie konania, odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia o tomto návrhu a konštatuje jeho správnosť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému žalovanému v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.